Az aranycsinálás receptje

Az igaz, hogy már kiment a divatból az aranycsinálás, mégis vannak megyénkben olyanok, akik az aranynál értékesebb fémet gyártanak.

— Ez már szólam lett, ha valahol olvassuk, hogy az aranynál értékesebb fém, akkor tudjuk, hogy a galliumról és rólunk van szó — mondta nevetve Somosi István, az üzemrész vezetője.

Ami igaz, az igaz:

több mint 50 ezer forintba kerül 1 kg gallium, így tehát joggal nevezhetjük őket aranycsinálóknak,

de nem is ezért adjuk most nekik ezt a címet. Jó munkájukért.

1959 januárjában indult meg az Ajkai Timföldgyár és Aluminiumkohónál e fém gyártása először Magyarországon, hazailag kidolgozott technológia alapján. 17 munkással dolgoznak most, csökkentett 40 órás munkahétben. Nézzük csak a tavalyi eredményeiket: 150 százalék volt a vállalásuk a kongresszusi versenyben a tervhez viszonyítva, és ezzel együtt 167 százalékra teljesítették az éves tervet. A minőségi követelmény is nagyon lényeges számukra.

A 99,99 — négy kilences — minőségű gallium lényegesen olcsóbb, mint a 99,999 százalékos — öt kilences — tisztaságú, így az utóbbi termelése a gazdaságosabb.

Minőségi tervüket 154 százalékra teljesítették.

Az idei tervük háromszorosa a tavalyinak — a felajánlásukkal együtt. Ezt az üzem bővítésével, műszaki intézkedésekkel akarják megvalósítani. Hát nem aranyat ér az ilyen munka? — de mi a receptje?

Jusztin Mátyás technikust dicsérte szorgalmas munkájáért Somosi elvtárs. Megérdemelten. 49-ben került a gyárba egész fiatalon. Azóta sok minden történt. Kezdjük a gyáron kívül: lakást kapott, és ma már egy 14 hónapos kis csemete várja otthon munka után. Munkásőr, pártbizalmi és csoportvezető.

1960-ban szerezte meg a technikumi oklevelet, és nem is hívnák Jusztin Mátyásnak, ha ennyivel megelégedett volna: most az egyetem előkészítő tanfolyamára jár.

Ha sikerül a felvétel, öt év múlva már mérnöki diplomája is lesz. Ezek már természetesek nála, nem is ezekről jutott eszébe Somosi elvtársnak.

— Nálunk sok a PVC bélés a berendezésekben, hogy a káros behatásoktól védjük a vas tartályokat, és a szennyeződéstől az anyagot. Könnyen hibásodnak ezek, és csak egy ember értett eddig a hegesztésükhöz a gyárban.

Ha nincs itt, esetleg egy nap is lesz a kiesés, hogy Jusztin Mátyás is megtanulta, könnyebb a helyzetünk,

— mondta Somosi István.

— Először csak tetszett a dolog, hogy úgy mondjam fusizgattam — kezdi Jusztin elvtárs a választ az érdeklődésemre. — Apróbb dolgokat készítgettem, a többiek biztattak. Egyszer aztán gyors javításra volt szükség. Mondtam Somosi elvtársnak, hogy nem vállalom a felelősséget, de ő azt mondta, csak csináljam. Sikerült. Tanulgattam aztán is, hogy menne jobban? Jár az „Ezermester" című folyóirat, abban olvastam, hogy a témáról megjelent egy szakkönyv. Megvettem.

Hiba lenne, ha a vezetőről, Somosi elvtársról nem szólnánk. Persze ő magáról nem nagyon beszélt, inkább a többiekről. Annyit azért sikerült megtudnunk: most készíti a doktori disszertációját galliumos témakörben. Mondjuk azt, hogy helyette beszélnek az eredmények? Igen.

Helyettük, a 17 ember helyett, akiből kettő arcélét villantottuk fel csak, de biztos, munkaszeretetben a többi is éppen ilyen.

Jó felkészültség, állandó kapcsolat a kutatókkal, jól képzett dolgozók, az üzem szeretete: ebből a megfelelő adagokat összekeverjük, és már is kész az aranycsinálás receptje: meg lehet próbálni!

(P. Á.)

Fafeldolgozó-üzem a tsz-ben

A porvai Új Élet Termelőszövetkezet háziipari fafeldolgozó üzemében Penics Román gépkezelő gyümölcsládákhoz készít lécanyagot, amelyet Győrbe szállítanak. A fafeldolgozó üzem a múlt évben 240 000 forint jövedelmet hozott.

(Fotó: Péterfay)

Egy nap az Elekthermaxban

(Tudósítónktól)

Kora reggel nagy a forgalom a porta melletti folyosón, ahol a kötelező bélyegzés történik. Mindenki igyekszik a munkahelyére, hogy pontosan hatkor, vagy hétkor megkezdje munkáját. Csengetéskor már indulnak a gépek, és mindenki tudja, mit kell tennie a nap folyamán. Erre való a tízperces mozgalom. A munkakezdés előtti tíz percet arra használják fel a művezetők, hogy kiadják a napi munkákat. Ha teljes képet akarunk kapni az üzem munkájáról, sok helyen kell megtekinteni a munkafolyamatot.

A csiszolóműhelyben Pellády György vegyészmérnök, a műhely vezetője kiadta a munkát, amelyet a dolgozók a csoportvezetők ellenőrzése mellett végeznek. Egyenes laposvasakat csiszolnak, fényesítenek, amiből a padlókefélőgép tartóvillája készül. Csaknem a műhelyben dolgozók fele hosszú lemezsávokat csiszol, az úgynevezett támlemezeket. A meósok gondosan átnézik, és ha nem felel meg, visszaadják újracsiszolásra. Sokkal fényesebb és tisztább a galvanizálók munkája, akik új színekbe öltöztetik a félkészárut. Ihász Mária KISZ-tag nagy szaktudással kezeli a rézfürdőt, és szereti is ezt a munkát. A nikkel-fürdőnél a legrégibb szakmunkást, Fodor Ferencnét találjuk, aki bizony jónéhány éve ebben a munkakörben dolgozik.

A lakatosműhely hangos a kalapálástól. Egymás hangját is csak az oda beosztottak értik. A köszörűgépek, légfúrógépek csattogása nem tűri a csendet. A dolgozók jókedvűek, és amint látjuk, Welspaher Gyula lakatos még jókedvében énekel is, amikor a görbe lemezeket egyenesre kényszeríti. Nagykonyhai készülékek sorakoznak egymás mellett szerelésre és festésre várva. A villanyhegesztőket védőfal veszi körül, hogy az ívfény a dolgozók szemét ne rontsa. Németh Gyula és Molnár Ernő elvtársak autogénhegesztést végeznek, mert erre a műveletre is feltétlen szükség van. Kovács Béla elvtárs komoly, lassú léptekkel jár és ellenőrzi meós-szemmel az elkészített munkadarabokat.

A lemezoló-műhelyben hatalmas gépekkel szabdalják a vékony és a vastag lemezeket. Még a tizmilliméteres lemezek is engedelmeskednek az ollónak, és mint a papírt, úgy szabdalják. Verasztó Ferenc, a műhely csoportvezetője irányítja a munkákat. Nagyon elővigyázatos emberek dolgoznak ebben a műhelyben, mert más esetben nagyon sok volna a baleset. Ez a műhely, ahol a legtöbbet lehet tenni az anyagtakarékosságért.

MOGYORÓSI JÁNOS

Bimbó levele!

Egy panasz tolmácsolására kért fel Bimbó, a dabronyi Szabadság Termelőszövetkezet legjobb fejős-tehene. Panaszát ezúton közlöm az illetékesekkel, az Északdunántúli Áramszolgáltató Vállalattal. A panasz így hangzott: „miért nem kapcsolják be a fejőgépeket a mi istállónkban is! Legyenek tekintettel szegény gondozómra, mert ha így megy sokáig, nem bírja erővel... Egyébként nagyon bő tejelő vagyok."

Érthető, miről panaszkodik a Bimbó. Ő szegény nem tehet róla, hogy úgy tömik eledellel, mint a kacsát. Neki az a kötelessége, hogy tejet adjon. Ad is, mert Bimbó hálás kis tehénke. És, mert szolidaritást is tud vállalni a gondozójával, tudja, milyen fárasztó kifejni tőle a tejet, ezért teszi szóvá a fejőgépeket.

Két darab Beer—Szász típusú gépet már meg tudott vetetni ezelőtt egy évvel a termelőszövetkezettel, de a bekapcsolását húzzák, halasszák a villamossági emberek. Egy utolsó határidőt kérnek. Úgy-e, ez nem nagy kérés? Hadd lépjenek végre már előre Dabronyban is az állattenyésztés gépesítésével. Hiszen már a Bimbó is így akarja!

A dabronyi állattenyésztők kétmillió forintja

AMÍG AZ ÁLLATTENYÉSZTÉSI brigádvezetőre várakozom, a termelőszövetkezet főkönyvelője egy-két érdekes számot mond az állattenyésztés bevételéről. Kinyitja a bevételi naplót, és ezzel kezdi:

— Száztíz százalékos a tervteljesítés. Ez pénzben két millió 390 ezer forintot jelent.

Újra visszaforgatja a lapokat, onnan meg ezt olvassa ki:

— Az állattenyésztés tervezett bevétele egymillió 900 ezer forint volt. Amint látja, jól dolgoztak az állattenyésztők.

Nyílik az ajtó, egy barna ruhás fiatalember jelenik meg a küszöbön.

— Na, itt a brigádvezető Gőgös István! — mutatják be.

A kályha melletti padra telepedünk, és a dabronyi Szabadság Termelőszövetkezet állattenyésztési munkájáról beszélgetünk.

— VALÓBAN JÓL JÖVEDELMEZETT az állattenyésztés — mondja Gőgös István. De mindjárt mással folytatja. A hangjából kiérződik, hogy még nem elégedett az elért eredménnyel.

— Jobb is lehetne — és rögtön mondja, mire gondol. — Sokáig híznak a sertések. Hiába, nem a mi nevelésünk — mondja, — de az idén már saját nevelésű süldőket hizlalunk, összesen 600 darabot.

— 66 anyasertésünk volt tavaly, felneveltünk alóluk 900 malacot. — Gyors számítást végez, a tervet és az eredményt hasonlítja össze. — Kétszáz malaccal lett több, mint amennyit terveztünk.

Alig győzöm jegyezni a brigádvezető szavait. Otthonos a számokban. Mindent pontosan tud.

— A múlt évben hétezer naposcsibét neveltünk. Hat százalékos elhullással sikerült felnevelni őket. Ezek közül a legszebb 650 darabot visszatartottuk tojóknak. Mondhatom jól beváltak. A május-i csibék, októberben már elkezdték a tojást. Igaz, számítottunk is rá, hogy mire év vége lesz, tojás is lesz. Hogy ennyire frissek lesznek a jércéink, azt mégsem gondoltuk. Nyolcezer tojásra számítottunk, és a kétszeresét tojták meg.

AZ AGRONÓMUS, aki közben megérkezett a határszemléről, ezt fűzi hozzá:

— Még mindig van zöldtakarmány a tyúkoknak. Külön baromfisilót készítettünk, hogy télen se hiányozzon a zöld az eledelükből. Cukorrépából, takarmány káposztából, herefélékből készítettünk silót. Nagyon jól sikerült. Az idén már 10 ezer darab csirkének készítünk ezzel a módszerrel eledelt.

— Január végén hozunk már az első naposcsibéből — így a brigádvezető. A szállásokat elkészítettük. — Még egy dolgot megtudtam a baromfitenyésztéssel kapcsolatban. Azt, hogy 23 ezer forint tiszta jövedelmük lett tavaly a baromfitenyésztésből a dabronyiaknak.

Az idei hizlalási tervükről pedig ezt mondják:

— HATSZÁZ SERTÉST és 55 szarvasmarhát hizlalunk meg. A brigádvezető hozzáteszi: Ez csak a terv! — ami azt is jelenti, hogy ennél többre is futja.

A tehénállomány is szépen feljavult. A téli hónapokban is tartják a napi ezerliteres tejtermelést. Hogyan sikerül ez?

— A takarmánykáposztával, január közepét mutat a naptár, de még mindig jut zöldtakarmány a teheneknek — újságolják.

A dabronyi állattenyésztők mindig híresek voltak. Az eredményük most is jó. Az idén a minőség javítását tűzték legfontosabb feladatuknak, mert az idén nemcsak sokat, hanem jó és olcsó húst szeretnének termelni.

Józsa Mária

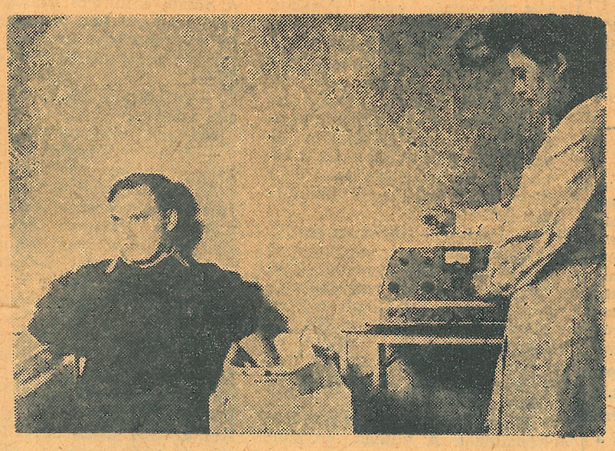

A bányászok egészségéért

A Jókai-bánya új orvosi rendelőjében korszerű műszerekkel gyógyítják a betegeket. Képünkön: Dr. Harmos Rezsőné fizikoterápiás asszisztensnő a törés, vagy idegbénulásoknál használatos galvánfürdős utókezelést végzi.

(Fotó: Szabó Ferenc)